

læse Ordene op, jeg troer ikke, at jeg har husket feil. Ordene ere: „Enhver, som tillægger den Person eller Ting, om hvilken der handles, en saadan Ufuldkommenhed, som ikke kan bestaae med dens Hensigt,“ jeg troer, det var omtrent, i alt Fald i det Væsentlige, de samme Ord, jeg citerede — det er som sagt en Tilstand, som forekommer mig noget utaalelig.

Jeg maa med Hensyn hertil bemærke, at vi her ere paa et Punkt, hvor der er fremkommet mange Raisonnements, som jeg ingenlunde kan billige. Jeg skal først erindre om eet, som forekommer mig at være smukt og hvad jeg vilde kalde ridderligt, men som jeg troer er upraktisk; det var nemlig det, som blev anført af en af vor Literaturs meest udmærkede Forfattere, som igaar sagde, at Trykkefrihedsloven skulde komme frem, naar vi fik et Dplysningsministerium, og den skulde da være en Dplysningslov. Men Trykkefrihedsloven kan ikke være en Dplysningslov; Dplysningsloven er den hele Literatur; den ærede Forfatter bidrager selv ved sine Skrifter til den sælles store usynlige Dplysningslov. Jeg maa i den Henseende aldeles henholde mig til hvad der er anført af den ærede Minister, at i Trykkefrihedsloven kan ikke komme Andet end det Negative; det Positive hører ikke hjemme i Trykkefrihedsloven. Jeg troer, at dette Raisonnement ligeledes foresvævede en anden æret Deputeret, der ogsaa har store Fortjenester som en ægte frifindet Dommer af vor Presselov; men, hvormegit Smukt jeg end kan finde i Sammes Raisonnement, saa kan jeg dog ikke tiltræde det. Men der er andre, som jeg ubetinget maa forkaste, og det troer jeg er for de fleste egentlig dem, som ligge i Baggrunden og som ere udtalte omtrent med følgende Ord: Naar vi fik en saadan ny Lov, vilde det være en Fristelse for Anklagemagten til at føre den nye Lov ind i Livet (Ja!). Jeg skal hertil bemærke, at der er noget Arigtigt i at ville forbyde Anklagemagten at gjøre sig gjældende, naar der virkelig er begaaet en Forbrydelse (Ja!) — Lader os faae en Lov, som ikke straffer Andet end Forbrydelse, men saa er det rigtigt, at de Forbrydelse, som begaaes, efter denne Lov anklages og straffes (Hør!). Der var noget Sandt i, at der er en sentimental

og usand Kjerlighed til Pressen, der er fremkaldt som Modsætning til et sentimental eller, hvad dermed staaer i Forbindelse, et arrigt Had til Pressen; det One har opvakt det Andet, og den ærede Taler, som sagde, at Hovedskylden laa hos dem, som have fremkaldt denne sentimentale Kjerlighed, havde Ret, men derfor er den ligesuldt forkastelig. Det er ikke rigtigt saaledes at sige: de Forseelser, som begaaes igjennem Pressen, skulde ikke straffes — jo det skulde de netop. De samme ærede Talere sige: Pressen er jo ikke Andet end en anden Side af Livet; det er fuldkommen rigtigt; men netop derfor skal en Forseelse, som begaaes igjennem den, betragtes aldeles paa samme Maade som en Forseelse, der begaaes i det øvrige Liv. Hvorfor skal en slet Person i Pressen kunne begaae enhver Forseelse uden at straffes, medens man i det øvrige Liv vil have ham straffet? jeg forstaaer ikke dette Raisonnement. Jeg skal i den Henseende ganske i Almindelighed tillade mig at bemærke, at man straffer for Retfærdighedens Skyld. Adskillige Talere have sagt: Staten, vor nye Forfatning, Religionen kan nok taale saadanne Angreb; ja ganske vist kunne de taale det, men man straffer ikke Forbryderen, fordi Staten ikke kunde bestaae, hvis den og den Forbrydelse ikke blev straffet, men man straffer, fordi Retfærdigheden, fordi Sandheden fordrer det, og det gjælder ligesaa godt, naar en virkelig Forbrydelse — lægger vel Mærke til, at jeg vil have Loven redigeret saaledes, at kun virkelige Forbrydelse blive straffede igjennem den — men, naar altsaa en virkelig Forbrydelse under en saadan Lov begaaes, saa skal den straffes ligesaagodt som enhver anden Forbrydelse. Jeg skal dertil bemærke, at det ikke er alle Sider af Livet, som kunne taale at angribes igjennem Pressen; det gjælder maaffee om Forsætningen — ihvorvel jeg mener, at der kan være de Angreb, som kunne være farlige nok —, det gjælder maaffee om Religionen — og det skulde jeg tiltræde —, men det gjælder i ethvert Tilfælde ikke om det, som omhandles i den samme Paragraph, som taler om Religionen, nemlig om Sædeligheden, thi de ærede Talere, som have sagt, at Pressen ikke er farligere for Sædeligheden end det øvrige